

Εὐχαῖς ἢ Μοῦσά μου κελαδεῖ
'Σ τοῦ Διαδόχου μας τὸ παιδί.

Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρά,
νὰ τὸν ἰδῶ παλληκαρά,
Ρωμῆος εἰς ὅλα νὰ φανῇ,
νὰ μὴ τοῦ φύγῃ μπάλος,
καὶ μὴν ἡμέρα νὰ γενῇ
'Αλέξανδρος μέγας.

Μὲ τὸν μπαμπάκα του μαζί
νὰ βγαίνει 'ς τὰ σουλάτσα,
κι' ὅλοι νὰ λένε σὰν χαῖοι
πῶς εἶνε φίνα ῥάτσα.

Μὲ τρέλλα κ' ἐνθουσιασμό
τὰ κάλλη του νὰ ψάλω,
κι' ἀντὶ τὸν Γόρδιο Δεσμό
νὰ κόψῃ τίποτ' ἄλλο.

Κι' ἐγὼ μὲ μῦρα νὰ τὸν ξεπλύνω,
σὰν μαναράκι νὰ μᾶς παχύνῃ,
νὰ παίξῃ λύρα καὶ μαντολῖνο
καὶ μὲς 'στῆς πέτραις ζωὴ νὰ χύνῃ.

Ἐμπρὸς καὶ ἵσω τοῦ δασκάλου νᾶχη,
 νᾶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἴσκα μονάχη,
 κι' ὅλων τὰ στόματα νὰ τὰ σφαλίσῃ
 κι' ἓναν Βουκέφαλο νὰ καβδαλήσῃ.

Ἀλύπνητα μὲ τὴν σπουδὴν
 τῆς γλώσσης νὰ παιδεύεται,
 νὰ μάθῃ τὸ σουρούπωμα
 τοῦ ἡλίου καὶ τὸ δούρουπο,
 καὶ νὰ παρλάρ' ἡ γλῶσσά του,
 μὰ δίχως νὰ μπερδεύεται,
 «ποντίκι, ποντικάκι μου
 ποντικοτρουπιλοκούρουπό».

Ὅλο δρόμο καὶ πηλάλα
 καὶ νὰ πιάνῃ ποῦ καὶ ποῦ
 σοβαρὸς τὴν ἀλεποῦ
 ὅτ' ὅν Βουκέφαλλο καβδάλα.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

